

РЕШЕНИЕ

№ 4756

гр. София, 12.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9689** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба М. А. с инд. № 50128006798 - гражданин на Република Турция, срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България с изх. № 5304р-19803 от 12.08.2024г. на МВР, издаден от директора на дирекция „Миграция“ - С., с който е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.24и от ЗЧРБ.

Жалбоподателят оспорва отказа за предоставяне на продължително пребиваване в Р България. Твърди, че с писмо с рег. № 7850#2/11.06.2024г. на МВР са му били дадени указания да отстрани нередовностите заявлението. Твърди, че те са отстранени в посочения срок. Същевременно, в обжалвания индивидуален административен е посочено, че е постановен отказ, тъй като не са отстранили една от нередовностите, а именно: т.3 - подаване на документи за образование, специалност, професионална квалификация и опит на чужденеца, легализирани по съответния ред, придружени със заверен превод на български език и съответстващи на изискванията за заемане на длъжността, посочени от работодателя при обявяване на свободното работно място, съгласно Националната класификация на професиите и длъжностите от 2011г. за професионална квалификация втора степен (срок на обучение минимум 660 часа). Към допълнително представените документи към заявлението заявителят е

представил нов трудов договор № 7/21.12.2023г., сключен между заявителя от една страна и лицето, за което се иска разрешение за продължително пребиваване. Видно от него длъжността, която ще заема М. А. е „Работник кухня” с код по НКПД: 94120003. Няма спор, че съгласно НКПД за заемане на длъжността „готвач” с код по НКПД 5120 2001 се изисква работникът да има втора степен на професионална квалификация или завършен X /десети/ клас. Подобно изискване обаче по отношение на длъжността „работник кухня“ не съществува.

Ответникът – заместник-директорът на дирекция „Миграция“, МВР изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че отказът е издаден в писмена форма, от компетентен орган, притежава задължителните реквизити по чл.59 АПК и е постановен при правилно приложение на материалния закон. Посочва, че жалбоподателят е поискал издаване на виза като готвач. Ако е искал издаване на виза като помощник готвач е следвало да подаде ново заявление. Тъй като е поискано издаване на виза като готвач, Агенцията по заетостта е дала становище именно за тази длъжност. Предвид гореизложеното, моли оспорваният акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление на М. А. рег. №326000-580/16.1.2024 г. до директора на дирекция „Миграция“ ОДМВР Я. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24 и от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на заявителя, трудов договор и допълнително споразумение с „По ноти 7“ ЕООД и др.

Заявлението е подадено от работодателя „По ноти 7“ ЕООД на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

С писмо рег. №536400-30786/09.4.2024 г. Дирекция „Миграция“ МВР е изпратила заявление рег. №4004882/23.11.2023г., с приложените към него документи, на Агенция по заетостта с молба за становище относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда.

С писмо рег. №УРИ 536400 - 63101/1.8.2024г. от Агенцията по заетостта е изпратено отрицателно становище от Агенцията по заетостта, в което е посочено, че не следва да се дава разрешение на този заявител за работа в ресторанта на работодателя му. Становището е въз основа на представените документи, както и на допълнително представените такива.

С оглед така посоченото отрицателно становище, заместник-директорът на дирекция

"Миграция"- МВР е постановил процесния отказ, тъй като е достигнал до извода, че не са налице предпоставките на чл. 24и от ЗЧРБ и по-специално на чл. 24и, ал. 5, т. 5 ЗЧРБ относно изискването за представяне на легализирани по съответния ред документи за завършено средно образование или документ за професионална квалификация втора степен /срок на обучение минимум 660 ч./, за което заявителят е информиран с писмо № М-7850#2/11.6.2024 г., съгласно НКПД /5120 2001/, предвиждащ изискването работникът да има втора степен на професионална квалификация и/или завършен X клас. Такива документи не са предоставени и с допълнително представените доказателства.

С административната преписка, изпратена от ответника по делото, е представена заповед №5364з-4651/08.10.2015г., изменена със заповед № 5364з-3306/7.12.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ МВР, с която се делегират на Заместник-директора на дирекция „Миграция“ МВР правомощията по издаване и отказване издаването на разрешения за продължително пребиваване.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Постановеният отказ е издаден при условията на делегирана компетентност от зам.-директора на Дирекция "Миграция" въз основа на заповед №5364з-4651 от 08.10.2015г. и заповед № 5364з-3306 от 07.12.2022г. и съобразно разпоредбата на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ. Постановеният отказ е издаден в предвидената от закона писмена форма.

Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК като в нея са изложени съображения за липса на материално-правни предпоставки за издаване на разрешение за пребиваване. Посочено е, че становището е изготвено въз основа на приложените към заявлението документи и допълнително представените с писмо № 536400-57311/11.7.2024 г.

С определение от 10.12.2024 г. съдът изиска да се представи преписката в цялост като указа на ответника, че не е представил заповедта за оправомощаването, както и всички цитирани в административния акт. С молба от 13.12.2024 г. ответникът представи единствено документи относно оправомощаването на ответника за издаване на оспорения акт.

Предвид установеното по делото настоящият състав намира, че оспорената заповед постановена при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществениите, обуславящи отмяна на оспореното решение по следните съображения:

В процесния случай спорът е относно това дали оспореният акт е законосъобразен при наличие на следната фактическа обстановка – подадено заявление за издаване на разрешение за пребиваване на едно основание, даване указание за поправка нередовности /като не са представени доказателства за тези указания/, както и молба от 11.7.2024 г./отново непредставена/, с която жалбоподателят твърди, че е изпълнил дадените указания като е подал документи/доказателства за друга длъжност, различна от първоначално поисканата– трудов договор /представен по делото/. Цитира се отрицателно становище на Агенцията по заетостта, от 31.8.2024 г. Вместо това е представено становище от 31.7.2024 г. /вероятно при изписване на месеца – м. август, е допусната техническа грешка/. В това становище се излагат твърдения, че не следва да се издава разрешение за пребиваване за първоначално поисканата длъжност – „готвач“, с код по НКПД /5120 2001/ доколкото такива документи не са представени и с писмото /непредставено по делото/ от 11.7.2024 г.

Действително, по делото не е представено това писмо на жалбоподателя – от 11.7.2024 г. Същевременно обаче жалбоподателят не оспорва, че не е представил документи за първоначално поисканата длъжност, а за друга такава – помощник готвач, за която не са налице такива изисквания, като тези документи са представени преди даване становище на Агенцията по заетостта.

В случая е подадено първоначално заявление за издаване на разрешение на определено основание, за първоначално поисканата длъжност – „готвач“, като жалбоподателят не спори, че не е представил изискваните доказателства във връзка с тази длъжност, посочени по-горе.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че следва да се отбележи следното.

За административния орган съществува задължение за уведомяване започване на производството /чл. 26 АПК/, за изискване отстраняване недостатъци в искането /чл. 30, ал. 1 и 2 АПК/ с оглед удовлетворяване изискванията на закона.

Действително, административният орган е длъжен да се произнесе съобразно заявеното от жалбоподателя. Действително, той не може да даде указания относно съдържанието на волеизявлението му.

Същевременно, с оглед принципа на диспозитивното начало /който не е прогласен изрично, но който следва от нормата на чл. 24, ал. 1 АПК, предвиждащ административното производство да започне по инициатива на „гражданин“/, то настоящият състав счита, че следва да се приеме за допустима и правната възможност, в рамките на вече започнало административно производство, да бъде поискано изменение на основанието, на което молителят отправя искането си.

Тази правна възможност действително не е уредена изрично в АПК. Но извод за наличието ѝ следва да се направи по арг. от по-силното основание. Доколкото в съдебното исково производство (приключващо със съдебен акт, ползващ се със сила на пресъдено нещо) ищецът може да измени своя иск като измени само основанието или само петитума му (чл. 214, ал. 1 ГПК), то по аргумент за по-силното основание,

изменение на основаниято или петитума на искане за издаване на административен акт, би следвало да се приеме за процесуално допустимо.

Макар и допустимо, то е ограничено от общите принципи за равенство ([чл. 8 АПК](#)), за откритост, достоверност и пълнота на информацията ([чл. 12, ал. 1](#)) и предвидимост ([чл. 13 АПК](#)). Т.е. в случай, че административният орган установи, че волеизявление на молителя има характер на изменение на искането (изменящо основаниято или петитума му), същият следва да предприеме действия по съобщаване на съответното изменение на искателя и след изтичане на срока за становище да се произнесе по въпроса допуска ли изменение на първоначално направеното искане и в какъв смисъл и да прецизира правната квалификация на евентуално допуснатото изменение, за което произнасяне страните следва да бъдат уведомени. В този смисъл решение на АССГ, постановено по адм.д. № № 6657/2016г., оставено в сила с решение № 9153/11.7.2017 г., постановено по адм.д. № 4010/2017 г.

В процесния случай ответникът е бил сезиран с искане за издаване на разрешение за пребиваване на едно основание. Впоследствие не се спори, че са представени документи с оглед издаване на разрешение на друго основание. Въпреки горното, не е извършено преквалифициране, като Агенцията по заетостта и ответникът са се произнесли при първоначално заявеното основание.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба е основателна. Обжалваният административен акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. На основание [чл. 172, ал. 2 АПК](#) преписката следва да се върне на административния орган за продължаване на производството считано от подаване на молбата от 11.7.2024 г. с оглед изложените по-горе мотиви.

В съответствие нормата на [чл. 81 ГПК](#) съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание [чл. 143, ал. 1 ГПК](#) в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 50 лв. за държавна такса и 500 лв. – за адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на [чл. 143, ал. 3 и, ал. 4 АПК](#), на ответника и на заинтересованата страна не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание [чл. 172, ал. 2 АПК](#) съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. с инд. № 50128006798 - гражданин на Република Турция, срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република

България с изх. № 5304р-19803 от 12.08.2024г. на МВР, издаден от заместник директора на дирекция „Миграция“ - С., с който е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.24и от ЗЧРБ

ИЗПРАЩА преписката на заместник директора на дирекция „Миграция“ – С. за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОСЪЖДА дирекция „Миграция“ - С. да заплати М. А. с инд. № 50128006798 сумата от 550, 00 (петстотин и петдесет) лева - разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на [чл. 137 АПК](#).